

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România" (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Saadi împotriva Regatului Unit (MC) – 13229/03 **Hotărârea din 29.01.2008**

Art. 5 § 1 lit. f) Împiedicarea intrării ilegale pe teritoriu

Lipsire de libertate timp de 7 zile într-un centru de detenție al unui solicitant de azil, care a obținut „ședere temporară”: *neîncălcare*

Art. 5 § 2: Aducerea la cunoștință a motivelor arestării

Termen de 76 ore pentru a a-i aduce la cunoștință solicitantului de azil care a obținut „ședere temporară” motivele lipșirii sale de libertate ulterioare într-un centru de detenție. *încălcare*

În fapt – Reclamantul este kurd irakian. După ce a fugit din Irak, el a sosit la aeroportul Heathrow, în Londra, la 30 decembrie 2000; a cerut imediat azil și a obținut „șederea temporară”. La 2 ianuarie 2001, prezentându-se la serviciile de imigrare, a fost arestat și transferat în centrul de detenție din Oakington, instituție destinată solicitanților de azil despre care se consideră că este puțin probabil că ar fugi și ale căror cazuri pot face obiectul unei „proceduri accelerate”. Acesta a primit un formular tip care trebuia să expună motivele arestării sale și să menționeze drepturile sale, dar care nu preciza că era deținut cu scopul unei proceduri accelerate. La 5 ianuarie 2001, un agent de imigrare i-a explicat la telefon reprezentantului reclamantului că acesta din urmă era reținut pe motiv că este resortisant irakian care corespunde criteriilor plasării în centrul de detenție de la Oakington. Inițial, reclamantului i s-a respins cererea de azil la 8 ianuarie 2001 și i-a fost interzisă în mod oficial intrarea în Regatul Unit. A fost pus în libertate a doua zi și ulterior a obținut drept de azil după ce i s-a admis apelul împotriva hotărârii de interdicție de intrare în țară. Reclamantul a cerut un control judecătoresc asupra ordonanței de detenție pe care o suferise. Camera lorzilor a respins în final acest recurs, considerând că detenția de la Oakington conform procedurii a fost o măsură proporțională și rezonabilă. Prin hotărârea din 11 iulie 2006, o cameră a Curții europene a constatat neîncălcarea art. 5 § 1 din Convenție și încălcarea obligației ce decurge din art. 5 § 2 de a informa o persoană cu privire la motivele reținerii sale în cel mai scurt timp.

În drept – Art. 5 § 1 lit. f):

a) *Sensul formulei „a împiedica o persoană de a pătrunde ilegal”* - Capacitatea statelor de a-i aresta pe candidații la imigrare care au solicitat – printr-o cerere de azil sau nu – autorizația de a intra în țară, este o consecință inevitabilă a dreptului de a controla intrarea și șederea străinilor. Atâta timp cât un stat nu a „autorizat” intrarea pe teritoriul său, aceasta este „ilegală”, iar arestarea unui individ care dorește să intre în țară dar are nevoie de o autorizație de care nu dispune încă poate viza – fără ca formularea să fie denaturată- „să împiedice acea persoană să pătrundă în mod ilegal”. Curtea respinge ideea conform căreia, dacă un solicitant de azil se prezintă din proprie inițiativă la serviciile de imigrare, acest lucru înseamnă că dorește să pătrundă „legal” în țară. Nu se poate interpreta că art. 5 § 1 lit. f) permite numai

arestarea unei persoane despre care s-a stabilit că încearcă să se sustragă restricțiilor de intrare. O astfel de interpretare ar fi prea restrictivă și nu ar corespunde principiilor directoare și recomandărilor Organizației Națiunilor Unite și Consiliului Europei.

b) *Caracterul arbitrar al detenției* – Principiul conform căruia detenția nu trebuie să fie arbitrară se aplică detenției prevăzute de prima parte a art. 5 § 1 lit. f) (intrare ilegală), în același mod cu detenția prevăzută de a doua parte (expulzare sau extrădare). Astfel, nimic nu impune motive rezonabile pentru a crede în necesitatea detenției, iar principiul proporționalității cere doar ca detenția să nu se prelungească pe o perioadă de timp nerezonabilă. Prin urmare, pentru a nu fi considerată arbitrară, detenția prevăzută de prima parte a articolului, trebuie să satisfacă patru condiții: Punerea sa în aplicare trebuie să se facă cu bună credință ; trebuie să fie strâns legată de scopul de a împiedica o persoană să pătrundă ilegal pe teritoriu ; locul și condițiile de detenție trebuie să fie adecvate, căci persoana în cauză poate să fi plecat din țara de origine pentru că se teme pentru viața sa; în fine, durata detenției nu poate fi mai mare decât termenul rezonabil necesar pentru a-și atinge scopul urmărit.

Curtea admite că regimul de detenție aplicat la centrul din Oakington viza permiterea tratării rapide a aproximativ 13 000 de solicitări de azil, din aproximativ 84 000 de dosare depuse în fiecare an la acea vreme în Regatul Unit. Pentru a atinge acest obiectiv, era necesară programarea a până la 150 de interviuri pe zi și orice întârziere chiar și minimă, risca să perturbe programul. Persoana în cauză a fost plasată în detenție, pentru că dosarul său putea face obiectul unei proceduri accelerate. Prin urmare, autoritățile naționale au acționat cu bună credință atunci când l-au reținut la centrul Oakington. Într-adevăr, politica pe care se bazează funcționarea regimului de la Oakington trebuia să fie în general avantajoasă pentru solicitanții de azil și să permită tratarea cererilor lor cu promptitudine. În plus, întrucât lipsirea de libertate în cauză avea ca scop să le permită autorităților să soluționeze rapid și eficient cererea de azil a reclamantului, detenția acestuia era strâns legată de scopul urmărit, în speță să îl împiedice să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu. În ceea ce privește locul și condițiile de detenție, centrul de la Oakington era special conceput pentru solicitanții de azil și oferea diferite servicii, precum activități recreative, activități de cult religios, îngrijiri medicale și - un element important - asistență juridică. Reclamantul nu se plânge de condițiile în care a fost deținut. În fine, detenția sa de 7 zile - înainte de punerea în libertate care a avut loc a doua zi după respingerea cererii sale de azil în primă instanță – nu poate fi considerată ca fiind mai lungă decât termenul rezonabil necesar pentru a permite o examinare rapidă a cererii sale de azil. Curtea constată de asemenea că organizarea unui sistem care să permită autorităților să statueze mai eficient asupra unui număr ridicat de cereri de azil a făcut inutil un recurs mai extins către autoritățile cu atribuții privind plasarea în detenție.

Concluzie: neîncălcare (unsprezece voturi contra șase).

Art. 5 § 2: Marea Cameră subscrie la opinia camerei conform căreia declarațiile generale - în ocurență, anunțuri care provin de la Parlament - nu pot răspunde obligației de a informa partea interesată cu privire la motivele arestării sau detenției sale. Reclamantului i s-a comunicat pentru prima dată adevăratul motiv al detenției sale, prin intermediul reprezentantului său, la 5 ianuarie 2001, când se afla deja în detenție de 76 ore. Admițând că o comunicare verbală unui reprezentant satisface cerințele art. 5 § 2, un termen de 76 ore este incompatibil cu obligația de a indica motivele detenției în cel mai scurt termen.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

